

MĚSÍC PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ

Modlitba růžence je nejznámější modlitbou k Panně Marii, věřící se jí modlí individuálně nebo společně, i např. v kostele před bohoslužbou. Boží matka bývá nazývána Královnou posvátného růžence.

Opakování modlitby neznamená monotónnost, ale naopak jde o pestrou modlitbu, která ukrývá intenzitu vyjádření lásky a důvěry k Panně Marii jako k matce Boží a naší nebeské Matce.

Tato modlitba se ve své dnešní podobě šířila od 15. století především zásluhou dominikánů. Spočívá v opakování andělského pozdravení a v rozjímání o událostech z Ježíšova života a o spoluúčasti, kterou na jeho narození, utrpení a oslavení má jeho matka Panna Maria. Definitivní podobu růžence stanovil v roce 1569 papež Pius V., který zavedl svátek **Panny Marie Růžencové**. Jako nejnovější růženec vyhlásil papež Jan Pavel II. **růženec světla**.

Slavení této liturgické památky bylo zavedeno v roce 1572 jako vzpomínka na vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta, která se odehrála 7. října 1571; od roku 1573 bylo přeloženo na první říjnovou neděli. Po vítězství nad Turky u Petrovaradina u Nového Sadu (Srbsko) bylo slavení rozšířeno pro celou církev (1716). Od roku 1913 se památka slaví 7. října.

Střípky o růženci

Když jsem se jako konvertitka začínala modlit růženec, neznala jsem pořádně jednotlivá tajemství. Proto jsem se raději modlila sama než ve společenství, neboť mi bylo trapné, když jsem si zrovna nemohla vzpomenout. Dnes s odstupem vím, že právě takovými situacemi Bůh učí pokoře.

Blízko Brna je poutní místo Vranov. Většinou se tam chodí pěšky z Útěchova. Cesta trvá přesně tak dlouho, jak se člověk stihne pomodlit růženec. Tam mne poprvé napadlo při modlitbě růžence, že se Maria modlí spolu se mnou. V modrém nebi nad hlavou jsem tenkrát uviděla šat Panny Marie. Pak už jsem nemusela vidět modré nebe a věděla jsem, že se Maria vždy modlí se mnou.

V naší rodině jsem široce daleko jediná věřící. Přesto mi bratr přivezl ze své cesty do Mexika růženec z ručně vytesávaných korálek z bílého kamene. Při modlitbě na tom bělostném růženci mě napadlo, že po každé modlitbě růžence bude moje duše bělejší.

Prožívala jsem období, kdy jsem si připadala úplně k ničemu. Tehdy mě napadlo dát své dny Bohu se vším, co obsahují – práci, modlitbu, mši svatou, bolest, radost... – za něco určitého. To platilo také o modlitbě růžence. Každý den v týdnu jsem obětovala za něco jiného a můj život dostal smysl. Vlastně to tak dělám dodnes i při modlitbě růžence.

Když už jsem znala růženec důvěrněji, modlila jsem se raději ve společenství. Učila jsem se přitom vyprázdnit se od všech myšlenek a dávat se. Snažila jsem se, aby slova, která jsem nevyslovovala, dopadala do mého nitra, ve kterém není žádná myšlenka, takže ta slova zaplní prázdnotu. A naopak, když jsem se modlila nahlas, snažila jsem se myslet na každé slovo, abych se tak plně darovala. Všimla jsem si, že se tak rodí Ježíš v mém nitru a mezi námi.

Jezdím pravidelně do lázní a mnoho let do Třeboně. Tam jsem přede mši svatou často chodila na modlitbu růžence. Během několika let si mě lidé zapamatovali a srdečně mě zdravili. Jednou se mi dostalo pocty, která nebývá obvyklá ve farnosti, kam člověk nepatří. Požádali mě, abych se předmodlila jeden desátek. Cítila jsem v tom úplné přijetí tamním růžencovým společenstvím a velmi mě to potěšilo, i když jinak se takové poctě vždycky ráda vyhnu.

Po nástupu na nové místo jsem musela hledat nové možnosti modlitby vůbec, také modlitby růžence. Sedím třikrát týdně celé odpoledne a večer ve vrátnici, kde je k modlitbě spousta času, ale nikdy předem nevím, kdy bude největší klid. Každý den je jiný. Moc mi pomohlo, když jsem v Novém městě četla o nepřetržité modlitbě růžence za mír. Pro Českou republiku je to v čase od 15 do 16 hodin a to je doba, kdy jsem ve všední den pokaždé v práci, ať už mám dopolední nebo odpolední službu. Je to můj střed všedního dne, neboť se často nedostanu na mši svatou, zvláště v zimě. Někdy mi modlitba trvá i hodinu a půl, podle počtu telefonů a návštěv, ale snažím se držet se v čase.

Před lety mne velmi oslovilo rozjímání Chiary Lubichové k čtvrtému desátku slavného růžence, které začíná slovy „máme jedinou maminku v nebi“. Mnohokrát jsem zakusila její mateřskou péči. Také rozjímání k třetímu desátku bolestného růžence je mi velmi blízké, neboť nejtěžší je pro mne milovat Ježíše opuštěného v podobách zachycených v tomto rozjímání. Tyto dva desátky jsem brala jako nejvíce „svě“, ale cestu jsem našla ke všem. Nová tajemství světla jsou mi blízká, neboť jsem o všech již někdy rozjímala. Je to jako návrat domů.

Co by udělala Panna Maria?

Chodím do deváté třídy, odcházíme na různé střední školy, a proto se někteří spolužáci rozhodli uspořádat rozlučkový večírek. Ale už podle pořadatelů jsem si dovedla představit, jak to tam bude vypadat. Rozhodně to neměla být nějaká akce na rozloučenou s našimi spolužáky a učiteli, ale v podstatě příležitost se pořádně opít. Dlouho jsem zvažovala, jestli tam mám jít a přes své obavy to se svými spolužáky prožít. Rozhodování opravdu nebylo jednoduché a docela mě trápilo. Pak jsem si ale vzpomněla na náš kongres Gen 3, kde jsme hovořili o Panně Marii a o otázce, která nám může pomoci při rozhodování: „Co by udělala Panna Maria na našem místě?“ A když jsem si tu otázku položila, bylo mi jasné, že Panna Maria by tam nešla. A přípravy na večírek stále pokračovaly. Když jsem několika spolužákům řekla, že tam nepůjdu, slyšela jsem i takové reakce, že trhám partu, že pro třídu bych to mohla udělat, ale cítila jsem, že jsem se rozhodla správně. Ještě více mě v tom utvrdilo i to, že nám na ten osudný pátek večer dal sbormistr zkoušku sboru. Když jsem po celé akci volala spolužačky, jak to dopadlo, jen mi potvrdila moje domněnky. Všichni se tam opili, kouřili a já si jenom říkala: „Ještě že jsem tam nešla.“ A děkovala Panně Marii, že mi pomohla.

Stejnou zkušenost jsem prožila i v daleko jednodušší situaci. U nás v rodině se často večer díváme na televizi. Je pěkné, když se společně sejdeme a sledujeme pěkný pořad. Jednou jsem si uvědomila, že pořad, na který jsme se chtěli dívat, skončil a my se díváme dál na estrádu. A začalo rozhodování – jít pryč nebo se dívat dál? Dívat se dál by bylo jednodušší a příjemnější, ale na druhou stranu – místo toho bych si mohla přečíst kousek knížky nebo něco podobného. A opět jsem si vzpomněla: „Co by udělala Panna Maria na mém místě?“ A odpověď byla jasná. Zvedla jsem se a odešla. Měla jsem příjemný večer i bez estrády a byla jsem mnohem spokojenější.

L. S.; sestavila -BM-

RŮŽENEC V KRIMINÁLE

„Apoštolským“ cestám (po vězeňské cele roku 1953) jsem si vyhradil odpoledne. Prochodil jsem desítky kilometrů, ode dveří k oknu, od okna ke dveřím, občas jsem pod oknem postál. Modlil jsem se přitom kompletní růženec, radostný, bolestný a vítězný. O jeho tajemstvích jsem rozjímal nejrůznějším způsobem, jednou, že jdu v Ježíšových stopách, jindy jsem uvažoval o skutcích tělesného nebo duchovního milosrdenství, také o Desateru nebo Kázání na hoře. Představoval jsem si, že působím misijně, dnes bychom řekli evangelizačně, v Rusku, v Čechách (netušil jsem, jakým misijním územím se staneme) a modlil jsem se v Kristově duchu, aby všichni jedno byli, za pravoslavné, české bratry, husity, židy, za věřící i nevěřící, za sjednocení křesťanů, porozumění mezi národy, zejména mezi Čechy a Slováky.

V souvislosti s růžencem si vzpomínám na setkání s Hankou Vrbíkovou, dnes Plockovou: „Hele, Vašku, byla jsem za Pepíkem na Bytízu. Řekl mi, že se tam kluci modlí řetězový růženec a že by byli rádi, kdyby se do toho řetězce zapojili i přátelé venku.“ Nevěděl jsem, co je „řetězový růženec“. Vysvětlila mi, že každý, kdo se do něho zapojí, se modlí denně jeden z patnácti desátků, čímž vytvoří s dalšími čtrnácti jeho účastníky řetěz celého růžence. „Tak bychom byli duchovně spojeni my venku s těmi, co jsou zavření. Ještě mi chybí čtyři do počtu“. Přidal jsem se, vždyť bylo hezké být v duchovním spojení s kamarády, odsouzenými v prvním procesu s Katolickou akcí. Do řetězce živého růžence se zapojili také moji rodiče. Když jsem pak byl zatčen, měl jsem dobrý pocit zvláštní duchovní blízkosti nejen s mukly na lágrech, ale i s rodiči a přáteli doma.

(z knihy Václava Vaška Ne vším jsem byl rád) -oJ-

POMÁHAT PRACÍ A SPOLEČENSTVÍM

Dobrovolnická brigáda SummerJob

Na 150 mladých lidí první týden v červenci zdarma pomáhalo lidem na Jesenicku v rámci 7. ročníku dobrovolnické brigády SummerJob. Od 1. do 8. července pracovali na 108 místech ve Vápenné, Žulové, Černé Vodě, Skorošicích a jejich okolí.

Nezištná pomoc

„SummerJob je postaven na myšlence dobrovolnosti a nezištné pomoci, která oslovuje jak mladé dobrovolníky, tak i příjemce pomoci v jednotlivých domácnostech. U některých lidí jsme pracovali celý týden, jinde pouze jeden či dva dny. Většina prací se konala v domácnostech, avšak pomáhali jsme i ve prospěch obcí či farností,“ vysvětlila jedna z organizátorek Kristýna Špaňhelová. Nejčastěji účastníci připravovali dříví na zimu či sušili seno, časté bylo ale i natírání plotů a střešů či vyklízení stodol a půd. „Jsem velmi rád, že se SummerJob v naší obci mohl uskutečnit. Celou akcí vnímám jako velký impuls pro naše obyvatele - bylo vidět, že celá obec doslova ožila a rozhýbala se. Nejen fyzická pomoc, ale i úsměvy účastníků a modlitba je pro nás obrovským posílením,“ uvedl Leoš Hannig, starosta Vápenné, kde dobrovolníci měli základnu. „Zajímavé je, že mnohdy není manuální pomoc to nejdůležitější. Lidé, u nichž pracujeme, se často nejvíce těší na společně strávený čas a možnost si popovídat,“ sdělil svůj dojem účastník projektu, vysokoškolský student z Pardubic David Špelda.

Velký počet mladých byl pro některé místní zprvu velkým překvapením, jak přiznává seniorka Stanislava Šafářová, u které skupina dobrovolníků myla okna. „Nyní musím říct, že jsem poznala skvělé lidi, kteří byli obohacením pro všechny, kteří se s nimi setkali,“ dodává.

Právě přijetí místními na mnoho účastníků velmi zapůsobilo. „Jako účastníci k nim jdeme pracovat, pomoci jim, ale často jsme my sami obdarováni jejich vstřícností. Mnohokrát jsem získal mnohem více, než ta trocha, co jsem jim mohl pomoci. Na SummerJobu všichni tvoříme společenství, ve kterém se můžeme bavit i ztišit, pracovat i modlit se,“ vysvětlil další účastník, strojní inženýr Tomáš Pejchal ze Žďáru nad Sázavou.

Modlitba, která posiluje

Akci pořádá mládež z Hnutí fokolare spolu s přáteli, a tak je zde nabízen i duchovní program. Každý den účastníky provází „slovo na den“ – krátký úryvek z Písma či citáty některých inspirativních osobností. Předtím, než dobrovolníci vyrazí do práce, mají ráno možnost zúčastnit se mše svaté a po snídani se při společném sdílení podělit s ostatními o své zkušenosti a zážitky z předešlých dnů. Celou akci provázela též stálá modlitba. Ve vápenském kostele sv. Filipa měli účastníci i místní možnost se účastnit 24 hodinové adorace. Do „adorační tabulky“ se na každou hodinu zapisoval alespoň jeden zájemce, do otevřeného kostela však mohl kdykoliv přijít kdokoliv. Tuto možnost nevyužívali pouze účastníci, ale i místní, kteří k modlitbě přicházeli i v noci.

Pro místního faráře P. Jiřího Filipce, který spolu s P. Janem Barborkou z centra mládeže Vesmír v Orlických horách akci duchovně provázel, znamenal SummerJob obrovské povzbuzení: „Jako kněz musím hodně dávat a nyní jsem mohl hodně čerpat. Mám radost, že se místním přiblíží i působení církve. Sám nemám možnost aktivní evangelizace, a evangelizace skutkem – pomocí druhým, kteří už ani pomoc nečekají a povzbudit je i ve víře – je to nejlepší, co může být. Jsou to věci ne lidské, ale Boží.“ V úterý, na svátek svatých Cyrila a Metoděje, vyrazila část účastníků spolu s místními na křížovou cestu na blízkou Boží horu a následně hudebně doprovodila mši svatou.

Setkávání s místními i mimo práci

„Všichni lidé, s nimiž jsem hovořil, byli z práce i pobytu dobrovolníků nadšení. Pozitivně vnímám zejména propojení mládeže se starší generací, která někdy vnímá mladé lidi trochu kriticky. Během SummerJobu se však mohli přesvědčit, že existují i slušní mladí lidé, kteří se zajímají o druhé lidi,“ řekl starosta Černé Vody Zdeněk Beřák. Dobrovolníci se s místními nesetkávali pouze při práci a modlitbách, nýbrž i při doprovodném programu, který obsahoval kulturu, sport i zábavu. V neděli pro místní děti a mládež účastníci SummerJobu pořádali akční odpoledne s fotbalovým zápasem. Toho se zúčastnila spousta místních, a to nejen v roli hráčů, ale i nadšených fanoušků. Nedělní večer byl ve znamení zahradní slavnosti. Do vápenského kulturního domu kromě účastníků a místní mládeže zavítali také místní rodiny a senioři. Právě při tanci se generace nejvíce mísily. Velkým zážitkem byla taneční soutěž, které se účastnily smíšené páry – účastníků i místních. Další večer mohli místní spolu s dobrovolníky v kulturním domě v Žulové shlédnout koncertní provedení muzikálu A. L. Webbera Fantom opery v podání žáků a učitelů ZUŠ Jeseník a okolí. Vrchol doprovodného programu představoval úterní koncert plzeňské punkové kapely Znouzectnost na vápenském hřišti, který si jak místní, tak i účastníci náležitě užili. „Osobně se mi velmi líbilo propojení práce i společenských večerů. Jsem rád také za to, že dobrovolníci pomáhali v dětském domově, který leží na území naší obce a mohli být příkladem pro děti, které v něm žijí,“ vysvětlil starosta Černé Vody Zdeněk Beřák.

Závěrečný večer se sdílením nejlepších zážitků

Zdráné ukončení akce obyvatelé a účastníci společně oslavili na SummerJob Festu ve čtvrtek večer ve vápenském kulturním domě. O zábavu se postarala improvizáční skupina z Pardubic, která do svých divadelních scének zapojovala i nadšené přihlížející. Program oživil ale i sami účastníci s připravenými one man show a hudebními vystoupeními. Po zkušenosti z nedělní zahradní slavnosti samozřejmě nechyběla ani reprodukováná hudba vybízející k tanci, do kterého se všichni zúčastnění s radostí zapojili. Silným zážitkem byla i poslední večerní modlitba, při níž vyšel průvod v čele s eucharistií na hřbitov, kde P. Jan Barborka pronesl modlitbu za všechny, kteří v této oblasti žijí, i za všechny zemřelé. „Na letošním SummerJobu jsem zažil více než kdy jindy propojení mladé a starší generace. Například tancování mladých s místními seniory pro mě bylo velmi silným zážitkem. A bylo krásné vidět pár dní poté mladé účastníky, jak krácejí v modlitebním průvodu a za rámě vedou místní starší farníky či farnice,“ vyjádřil svůj zážitek jeden ze spoluorganizátorů a mluvčí projektu Vojtěch Jurásek. V takzvaném koutku nostalgie před společenským sálem, kde se po modlitbě ještě dále tančilo a zpívalo, se účastníci na velkém plakátu mohli podělit o svůj nejlepší zážitek. Chválen byl skvělý program, výjimečná atmosféra a duchovní rozměr akce. Účastníci však byli velmi nadšeni též z práce, zejména z toho, že se naučili sázet túje, pracovat s „křovinačkem“, řezat na cirkulárce či se zlepšili v sekání dřeva. „Poznala jsem super lidi, zažila krásnou adoraci, mám novou adoptivní babičku,“ napsala jedna z účastnic.

Na závěr celého setkání se účastníci a místní v páteční poledne sešli na mši svaté, kde poděkovali za celý uplynulý týden. Následné loučení proběhlo s vyhlídkou toho, že se nejspíše příští rok účastníci s místními opět shledají na dalším ročníku. SummerJob se zde na Jesenicku letos konal poprvé. První tři roky dobrovolníci pomáhali na Manětínsku v Plzeňském kraji a následující tři roky na Broumovsku v Královéhradeckém kraji, zde je tedy čekají ještě další dva ročníky. „Přinesli nám požehnání a budou nám tu chybět,“ sdělila seniorka Stanislava Šafářová, která se již nyní těší na SummerJob 2017.

Kristýna Kopřivová

Jeden den SummerJobáka

6.30: Zvoní budík, vstávám a mířím na mši.

7.00: V kostele sv. Filipa s doprovodem naší skvělé scholy.

8.00: U snídaně potkávám ty, kteří si přispali.

8.30: Dovídáme se „slovo na den“ a můžeme se podělit o své zážitky z uplynulých dní.

9.00: Rozděluje se práce – každý den pracujeme v jiných skupinkách na jiném místě. Já dnes s dalšími čtyřmi mladými vyklízím kabinet ve škole, bořím zeď a následně montuji nábytek pro školku.

17.00: Končí práce, jde se koupat do lomu.

18.00: Mířím na adoraci, kde mohu rozjímat, poté se posilním večeří.

20.00: Začíná kulturní program, u kterého rádi vítáme místní. Po tanečním večeru, divadelním představení a koncertu kapely Znouzectnost je dnes volný večer. Můžeme jít na vyprávění paní Popové o odsunu Němců, sledovat film, či na úžasnou hudební adoraci.

AHOJ DĚTI!

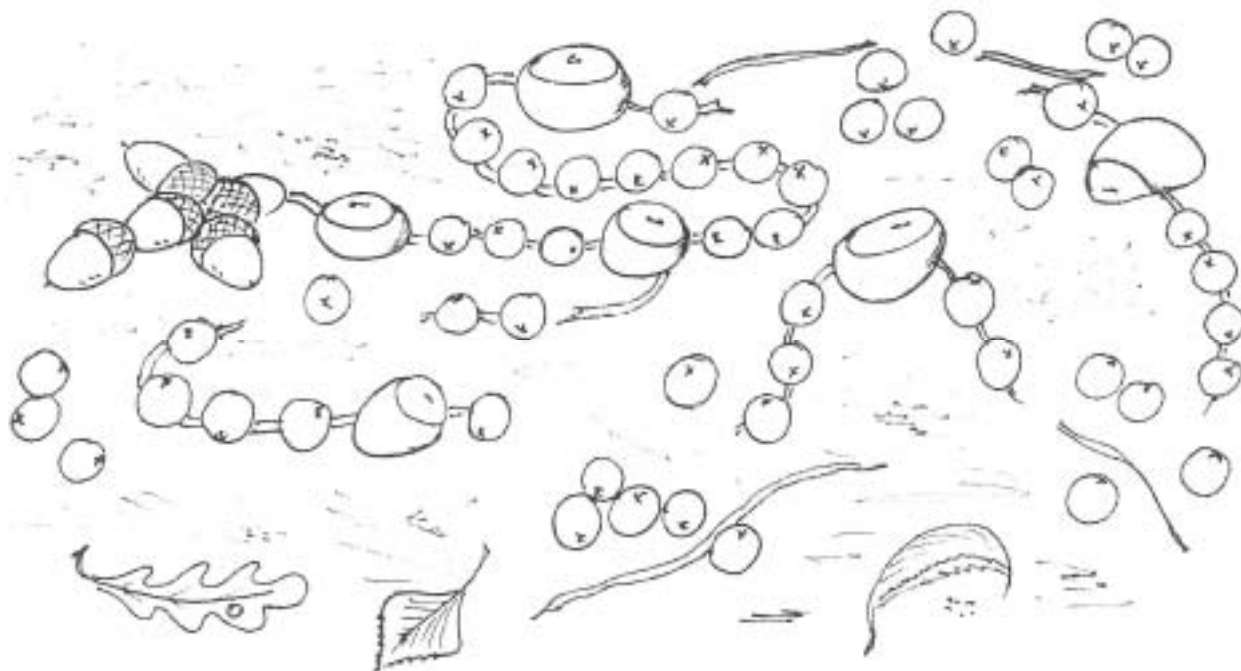

Školní lavice už si po měsíci jistě přivykly na vaši přítomnost a vy zase na to, že vyučování je již v plném proudu. Poutní slavnost na Mariánské Hoře s velmi letním počasím se také pomalu halí do vzpomínek a vzdaluje od dnešního dne. Co ale není minulostí, je stálá přítomnost Panny Marie, jejíž narozeniny jsme při pouti slavili. Je stále s námi, čeká na naše prosby, aby nám pomáhala na naší cestě k Pánu Ježíši. Je nám pomocnicí a ochránkyní, její mateřské srdce je plné lásky k nám. V říjnu, který je Panně Marii zasvěcen, ji můžeme i my více prosit při modlitbě růžence.

V našem krátkém příběhu se vydáme s dětmi do lesa. Anička, Zuzka a Pepík se už nemohli dočkat konce vyučování, protože počasí mocně lákalo ven. Hry v nedalekém lese patřily snad vůbec k nejoblíbenějším. Dalo se tady podnikat tolik zajímavých dobrodružství... Dnes navíc děti našly spoustu podzimních plodů – kaštiny, žaludy, bukvice, jeřabiny a také pár hříbků. Aničku napadlo, že by si mohli z toho všeho něco vyrobit. Vzpomněla si na babičku, která jí nedávno ukázala svůj růženec z malých korálků a vyprávěla také, jak má vypadat a co to všechno znamená. Anička vše vysvětlovala ostatním dětem a hned se pustili do skládání. Protože neměli provázek, posloužila dlouhá suchá tráva, která se dala dobře vytvarovat. Děti s nadšením skládaly a po chvíli bylo dílo hotovo. Na jehličí a mechu ležel krásný podzimní růženec z jeřabin, kaštanů a žaludů.

Bohužel ale po několika dnech, kdy se děti opět dostaly na chvíli do lesa, je čekalo nemilé překvapení. Jejich dílo neodolalo pobytu lesní zvěře a bylo značně poničeno.

Zvládnete jim pomoci s opravou? Víte, jak má růženec vypadat? Pokuste se dokreslit v obrázku chybějící úseky a vše pěkně vybarvěte. No a samozřejmě nezapomeňte hlavně na modlitbu.

(Otazníček)

Pro starší:

Z nejrůznějších soutěží známe situaci, kdy dostaneme několik nápověd a podle nich máme uhodnout hledané slovo. My si dnes tuto hru trochu změňme. Vaším úkolem bude hledat nápovědy k zadanému slovu. V pěti souvětích najdete pět skrytých slov, které by mohly být nápovědou ke slovu PODZIM.

Tom lhaní nesnášel, proto bez ostychu před spolužáky řekl, že na včerejší schůzku dorazil později kvůli společné modlitbě růžence.

Rodinná oslava všech Františků – dědy, syna i vnuka skončila, všichni se rozjeli do svých domovů a rodný dům rázem posmutněl.

Je svátek Panny Marie Růžencové, v kostele brzy začne večerní mše svatá. U vchodu se potkávají dvě starší ženy. Jedna sotva stačila pozdravit, kýchlá. „Dny se krátí a je to samá tma a sychravo, už teď jsem nachlazená,“ hned si postěžovala.

Svátek svatého Lukáše, evangelisty, se slaví tradičně 18. října.

Při volném dni, státním svátku, kdy nádherně přálo počasí a svátek slavili také sv. Šimon a Juda, apoštolové, jsme na výšlapu potkávali mladé šťastné a radostné rodiny.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V hromadě jablek byla ukryta písmena, která tvoří slovo MARIA, nápověda směřovala k narozeninám Panny Marie.

V tabulce odpovídaly symboly těmto číslům: 1 - jablko, 2 - hruška, 3 - švestka, 4 - oříšek, 5 - houba.

Místo otazníku v posledním řádku vychází číslo 17, což je součet číslic 8 a 9, datum 8. 9. – Narození Panny Marie.

Místo otazníku v posledním sloupci vychází číslo 14, které po vynásobení dvěma směřuje k 28. září – svátek sv. Václava.

PŘEDPREMIÉRA ANEB MEMENTO MORI

Někteří svatí nám připomínají, abychom každý den mysleli na věci poslední, tedy na smrt. Označení je to jistě diskutabilní – jaképak „poslední“? Nicméně odchod z dosavadní reality růstem do reality Boží je jistě natolik závažné téma, že bychom ho *měli* mít na paměti!

Jednoho krásného dne jsem šla navštívit své rodiče, kteří Boží přítomnost v Nekonečnosti již prožívají. Posadila jsem se na okraj hrobu na svoji bundu, unavená životem a zmámená vůněmi časného podzimu. Naslouchajíc šumění padajícího listí a nedalekého splavu jsem se postupně nořila do rozjímání o lidech a životě, o smyslu toho všeho. Zatímco jsem (očarovaná poledním sluncem a prostředím) naslouchala šepotu světa, moje mysl se zvolna odpoutávala ode všech strastí a únavy a potulovala se jakousi čistou iluzorní krajinou, prosluněnou klidem a příjemnou utěšující září. Maminka i tatínek – ač nehmotní a nehmatní - byli tak blízko...

Najednou jsem se probudila. Bylo o necelou hodinu více a já ležela schoulená na své bundě vedle hrobu. Mohlo to – nezávislým divákem viděno – vypadat, že se někdo *domácí* odkopal nebo že si tu ustlal nějaký bezdomovec, ale já vím, že to byla předpremiéra. Připomínka jiné, následující reality.

Už chápu, proč máme pamatovat na smrt! Abychom se zbavili strachu a byli připraveni – až přijde premiéra - na Setkání. Tak tedy pamatujte na smrt, přátelé...

Anna Motlová

2. ORLÍ LET

Po relativně úspěšném loňském Orlím letu na křídlech starých pegasů jsme se rozhodli uspořádat i druhý ročník. No, úspěšném... Kdo si vybaví loňský článek, bude vědět, že let příliš úspěšným nebyl co do počtu osob, ale spíše díky tomu, že jsme se všichni i se svými stroji dostali ve zdraví domů. Letos akce připadla na poslední srpnovou neděli, tedy na 28. den tohoto měsíce. Chtěli jsme se podívat do Nových Hradů, kde kromě rokokového zámku najdete i muzeum cyklistiky.

Opravdu jsem se těšil, plakátů bylo poměrně dost a šířili jsme událost, co to šlo, přesto trochu marně. Po ranní mši svaté, kde jsme si samozřejmě náležitě vyprosili nebeskou ochranu (tedy pomoc andělů strážných) se nás před kostelem objevilo všeho všudy opět 8. Kromě mě, mého otce, bratra a sestry se zde objevil první nahlášený jezdec „pan Komárek“ (p. Moravec), jemuž samozřejmě nemohla chybět doktorská brašna na řídítkách, jeho syn, „Komárek“ mladší, dále také zcela nový jezdec Vávra a samozřejmě nemohl chybět nejstarší a nejzkušenější, p. Macan.

Od kostela se náš peloton z minulého století vydal směrem k rozvlněným horizontům naší krásné české krajiny tohoto horkého letního dne... Idylka se trochu vytratila asi za 400 m, kdy si můj tatínek vzpomněl, že nemá vše, co by se mohlo hodit. Po krátké zastávce jsme se opět za povrzávání Komárkova bicyklu a hlasité zvonkohry našich zvukových výstražných zařízení vydali dál a idyla pokračovala... do Petrovic. To mi tedy řekněte, kdo tam ten kopec stavěl? Zde se tedy setkáváme s první částí naší cesty, kterou jsme absolvovali tzv. pěškobusem. Dolů do Dobrouče se to jelo, i když tedy není asi úplně nejbezpečnější činností uhanět z kopce na více než půlstoletí starých bicyklech téměř padesátikilometrovou rychlostí, navíc když Vám na řídkách vlaje síťovka. Hezké je, že po cestě svým zjevem opravdu potěšíme, či pobavíme spoustu lidí. V Ústí nad Orlicí na náměstí jsme si udělali tzv. „jednu svačinovou“ (přestávku), prostřeli kostkovanou utěrku a vytáhli švestkové buchty a jiné dobové pochutiny. A pak přišlo to nejhorší, Hrádek, proti tomu je petrovický kopec krtinec. Tady se zase projevilo, kdo jaký má převod a sílu. Prostě jedete, dokud to jakž takž jde a pak se musí pěšky. Za sborového funění jsme úspěšně dosáhli vrcholu. Pan Komárek opět dopumpoval zadní kolo, které mu neustále ucházelo. Jeho stroj byl ostatně asi vůbec nejzajímavější, byl to

černý prvorepublikový pánský bicykl zn. Stadion, jehož autenticitu ovšem trochu sráželo velké gelové sedlo (ale jeďte si na trubce...). Věk na něm byl opravdu znát, značně totiž povrzával a za ta léta se z něj stalo jaksi dvoustopé vozidlo, jinak řečeno dráha předního kola vedla přibližně o pět cm více vpravo než dráha zadního, což bylo následkem zkrouceného rámu. Velmi zajímavým strojem disponoval i p. Macan, ten měl opravdu nově vypadající červený bicykl zn. Україна – Made in USSR. Ale zpět k ději, v Litomyšli na náměstí jsme udělali přestávku na oběd, „zapíchlí“ jsme naše oře do stojanu a zapadli do restaurace. Nevím jak ostatní, ale upřímně řečeno jsem si po vstupu do restaurace připadal ještě víc zvláštně, než celé dopoledne. V restauraci jsme se totiž stali cílem snad všech přítomných očí a všichni tak nějak najednou ztichli, když zjistili, že krom našich úborů jsme zcela normální, život v restauraci opět běžel svým obvyklým způsobem. Po obědě jsme vyrazili dál, trochu jsme

sice bloudili, protože jsme trasu vymýšleli spíš dle aktuálního fyzického a duševního stavu jezdců a klimatických podmínek (no dobře, až taková věda to nebyla). Stejně jsme nikam nespěchali, času dost. Rozložení pelotonu bylo stejně vcelku jasné, na čele jezdil můj bratr na Favoritu, pak se to různilo a peloton především ve stoupáních uzavírali pan Komárek s panem Macanem, někdo to holt musí jistit. Mimochodem, dám Vám jednu radu, pokud to nebude existenciálně nutné, nikdy nefoťte za jízdy na půlstoletí starém kole, obzvlášť když si zrovna to vaše nedá říct a neustále táhne mírně doprava... A tady jsme měli také jednu kulturní vložku...no...kulturní...já jí říkám zasloužený meziodpočinek, tato fáze nastala, když jsme ztratili z dohledu pány Komárka s Macanem, a spočívala ve fláknutí sebou do trávy do stínu kraje lesa a přivření očí. Nicméně, při té příležitosti

pánové Komárek s Macanem rozluštěli a úspěšně vyřešili hlavolam Komárkova ucházejícího kola ucpáním ventilků. Zastavili

jsme se také na Růžovém paloučku u Morašic, je to zajímavé místo, alejí cestou k němu nás ovšem trápily asi nejsilnější poryvy větru za celou cestu, prostě nemohlo foukat na druhou stranu... A odsud to už bylo do Nových Hradů jen kousek. Tam jsme se vyfotili kolektivně před zámeckou bránou a jeli k muzeu. V muzeu jsme samozřejmě hledali stroje podobné našim, našli jsme jen Favorit a Ukrajinu, tu měl ale pan Macan skoro hezčí. Zkoumali jsme, co bychom také strašně potřebovali, co bychom chtěli, obdivovali jsme krásné lakování nebo konstrukční zajímavosti, jako D – rám nebo pohon kardanovou hřídelí místo řetězu. Potom jsme naše kola naložili do již připraveného přívěsu a jak jinak – zapadli do hospody. Domů jsme mikrobusem dojeli v pozdních odpoledních hodinách. Celkem jsme ujeli cca 55 km, což není vzhledem k naší výbavě úplně špatné, si myslím.

A závěrem se samozřejmě sluší poděkovat všem zúčastněným jezdcům, že to nevzdali, panu řidiči, který nás dovezl domů, především ale samozřejmě NKPOV (nebeské kanceláři pro ochranu věřících). Doufám, že to nebyl náš poslední společný počín tohoto druhu. Takže snad zase za rok...budeme se těšit.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Říjen 2016			
Ne 2. 10.	27. neděle v mezidobí	7:30	p. Vacková 197
		16:00	Hrdinovi 177
Ne 9. 10.	28. neděle v mezidobí	7:30	p. Kunertová 300
		10:30	mše sv. pro děti
		16:00	Váagnerovi 102
Ne 16. 10.	29. neděle v mezidobí	7:30	Jurenkovi 160
		16:00	Müllerovi 177
Ne 23. 10.	30. neděle v mezidobí	7:30	Zpěvákovi 195
		16:00	Formánkovi 83
Ne 30. 10.	31. neděle v mezidobí	7:30	p. Havlíčková 341
		16:00	Málkovi 180
Listopad 2016			
Út 1. 11.	Všech svatých	18:00	Bláhovi 457
Ne 6. 11.	32. neděle v mezidobí	7:30	Nastoupilovi 303
		10:00	Pecháčkovi 330
Ne 13. 11.	33. neděle v mezidobí	7:30	Menclovi 193
		10:30	Vyhnálkovi 351
Ne 20. 11.	34. neděle v mezidobí Ježíše Krista Krále	7:30	Faltusovi 128
		10:30	mše sv. pro děti
Ne 27. 11.	35. neděle v mezidobí	7:30	Svobodovi 377
		10:30	Formánkovi 202

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Ve středu 5. 10. 2016 ve Verměřovicích

Ve čtvrtek 6. 10. a v pátek 7. 10. v Petrovicích a v Dolní Čermné.

CÍRKEVNÍ MANŽELSTVÍ UZAVŘELI

- v kostele na Mariánské Hoře 16. 9. 2016 Lucie Lišková z Bohutína a David Pulkrábek z Prahy
- v kostele na Mariánské Hoře 17. 9. 2016 Anna Urbanová z Lanškrouna a Ondřej Faltus z Dolní Čermné
- v kostele ve Verměřovicích 24. 9. 2016 Tereza Vondrová z Petrovic a Jan Marek z Verměřovic
- v kostele v Dolní Čermné 1. 10. 2016 Anna Motlová z Dolní Čermné a Vojtěch Kouba z Třebechovic p. Orebem

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele v Dolní Čermné 6. 9. 2016 s paní Boženou Smejkalovou z Dolní Čermné

MILÍ RODIČE,

v tomto školním roce bude příprava dětí na 1. svaté přijímání probíhat stejným způsobem jako v minulém roce. Letos se však s dětmi chceme setkat již na podzim 2016. Toto setkání by mělo být pro děti pozvolným vstupem do jejich osobní přípravy na přijetí svátostí. **Setkání se uskuteční v sobotu 22. října 2016 od 9:00 h. do 10:30 h. na faře v Dolní Čermné.**

S rodiči se setkáme v druhé polovině ledna 2017, abychom naplánovali den a čas přípravy. Děti představíme při nedělní mši svaté (v 10:30 h.) také koncem ledna 2017. Samotná příprava bude probíhat v hodinových katechezích na faře v Dolní Čermné od února 2017 a 1. svaté přijímání bychom slavili v květnu 2016. Všechny údaje včas upřesníme.

Příprava se bude týkat dětí, které chodí do 3. třídy ZŠ a dětí starších, které ještě u svého prvního svatého přijímání nebyly. Prosím rodiče, kteří mají zájem o přípravu svého dítěte na přijetí svátostí, přihlaste se u mne osobně nebo telefonicky na číslo 737 747 204 nejpozději do neděle 16. října 2016.

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
neděle 2. října 2016
40. a 41. týden / 2016

BOHOSLUŽBY A AKCE:

Pondělí 3. 10.	27. týdne v mezidobí		
Úterý 4. 10.	sv. Františka z Assisi	17:30	adorace v Petrovicích
		18:00	mše sv. v Petrovicích - za Boženu a Petra Bednářovy, rodiče a sourozence
Středa 5. 10.	27. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Štěpánka, rodiče, sestry, celý rod a duše v očistci
Čtvrtek 6. 10.	27. týdne v mezidobí	16:30	adorace ve Verměřovicích
		18:00	mše sv. ve Verměřovicích - na dobrý úmysl
Pátek 7. 10.	Panny Marie Růžencové; první pátek, zasvěcený Úctě Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu	17:00	výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Oldřicha a Marii Dostálový
Sobota 8. 10.	27. týdne v mezidobí	12:00	mše sv. na Mariánské Hoře - zlatou svatbu oslaví manželé Marie a Kamil Marešovi z Horní Čermné
		19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za rodinu Horákovu a Vašíčkovu
NEDĚLE 9. října	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		9:00	mše sv. v Petrovicích - na poděkování za 10 let společného života
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné, zaměřená pro děti - za Jarmilu Mikulovou, manžela a duše v očistci
		16:00	mše svatá na Mariánské Hoře - za Miladu Novákovou a celý rod
Pondělí 10. 10.	28. týdne v mezidobí	<i>Upozorňujeme, že v tomto týdnu budou mše svaté podle zde uvedeného rozpisu.</i>	
Úterý 11. 10.	sv. Jana XXIII., papeže		
Středa 12. 10.	sv. Radima, biskupa		
Čtvrtek 13. 10.	28. týdne v mezidobí		
Pátek 14. 10.	28. týdne v mezidobí		
Sobota 15. 10.	sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve	19:00	mše sv. v Petrovicích - za celou rodinu Antonína Junka
NEDĚLE 16. října	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Vladimíra Pecháčka a rodiče
		9:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Františka Havla, rodiče a celou rodinu
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - za rodinu Benešovu

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

Dolní Čermná	Středa 5. 10.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 17:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	Čtvrtek 6. 10.	16:30 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	Pátek 7. 10.	17:00 – 18:55 h.	
	v neděli	7:00 – 7:25 h.	
	v ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Mariánská Hora	v neděli	15:30 – 15:55 h.	

POUTNÍK, ŘÍJEN 2016

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. října 2016, Poutník vyjde 30. října 2016

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, V. Severinová, T. Macháček, P. Židek, J. Adamec

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.